

ישראל אלירז

לפני נסיעה

עָכְשׁוּ שְׁאֵנִי עוֹמֵד לְלַכֵּת לְמָקוֹם שְׁבִלִילָה
 אֲנִי מְסָרֵב לְלַכֵּת אֵלָיו, בָּא לִי פֶּחַד גָּדוֹל
 שְׁאֵנִי תָמִיד מְכִירוֹ לִפְנֵי וּבִתּוֹךְ נִסְיָעָה.
 חָדָר לְבֹן פֶּתְאוּמִי מִשְׁתַּחֲוֶה לְלֹא סִיבֵי קוֹל מְסָבִיב
 וְאֲנִי מְצַבִּיעַ עַל נִקְדוֹת עֵנִי בְּגוֹפִי: כָּאֵן,
 כָּאוֹ מִבְּקֵשׁ לְעוֹר לְאִישׁ הָאֲחֵר,
 בְּוִגְיָלִי, בְּוִדְמוּתִי, לְיָדֵי, שְׁאֵינֹו בּוֹשׁ לְבִכּוֹת
 וּלְהַחֲלִיף מִנְעוּלִים בְּדִלְתָ בְּלִי לְרַעַת אִם אֲנִי בְּפָנִים
 אוּ בְּחוּץ, מִשְׁמַע לְלַכֵּת לְאִבּוֹד לְגַמְרֵי לְבָדֵי,
 יְחִידֵי, אֵל תּוֹךְ הַבְּלָהָה הַמְרַכִּינָה אֵלַי רֹאשׁ לְבֹן.
 אֵין לְהִשִּׁיב דְּבַר שְׁאֵבֵר. אֶפְלוֹ הַכָּאֵב
 עַל אֲבָרְנוֹ אֵבֵר בִּתּוֹךְ הַרְעֵשׁ
 הַמְכָר לִי שֶׁל שִׁיר נִשְׁרַף בְּלִילָה בְּמָקוֹם
 בּוֹ בָּא לִי מִחֲנֹק וּפֶחַד גָּדוֹל שְׁאֵנִי
 תָמִיד מְכִירוֹ לִפְנֵי נִסְיָעָה וּבִתּוֹךְ.
 מַה יֵשׁ בְּיָדֵי לְעִשׂוֹת?
 לְאֶסֶף מַלְיָם לְסַפֵּר עַל חַיֵּי לְאִט כְּמַה שְׁאֶפְשֵׁר.
 וְאֵת שְׁלֹא רְאִיתִי אֵיךְ וְקִנְתִּי עִם הַיְדִיעָה
 שְׁטַבַּע הַדְּבָרִים לְלַכֵּת אֵל הַחֹשֶׁךְ, מוֹשִׁישָׁה
 לִי אֲצַבַּע בְּקִצָּה 'גַּע', מְלָה חֲלִילִית לְהַפְתִּיעַ.

זהו שיר רחוס מאוד, הן מבחינה גרפית והן מבחינה רגשית, העוסק בפחד הפשוט שלפני נסיעה, שאינו אלא הפחד הקיומי מן הלא נודע.

הדובר מספר על עצמו בטון וידווי של מי שחושף לפני הקורא את פחדיו הכמוסים, ובו בזמן הוא גם מביט על עצמו מבחוץ, מעמדה אובייקטיבית כביכול, שמטרתה להרגיע את האני, אך לשווא. שיאו של המצב הדואלי הזה בצירוף המקסים "להחליף מנעולים בדלת בלי לרעת אם אני בפנים".

הנחמה טמונה בסופו של דבר במילים: זהו הכלי שהדובר, כאדם כותב, יכול להשתמש בו כדי להתגבר על הפחד. ואת המילים האלה הוא מפנה בסופו של דבר אל אישה, ככל הנראה בת זוגו, במבט מינימלי, סמלי וטוטאלי: אצבע שנשלחת יחד עם המילה "גע", מילה קצרה להפליא שבכוחה למשות אותו מבדידותו.

השיר לקוח מתוך הגיליון החרש, מס' 29, של כתב העת "דימוי", בעריכת חוה פנחס'כהן, המוקדש כולו למשורר ישראל אלירז במלאת לו 70 שנה.